

[Økonomiministeren]

på, at så kunne Vesttyskland heller ikke delta-ge, så ville de også føre en uansvarlig økonomisk politik. I 1989 havde Vesttyskland et underskud på de samlede offentlige budgetter, der var på 2,4 pct., cirka dobbelt så stort som det danske, og det nye Tyskland regner fortsat med at have et betydeligt underskud på de samlede offentlige budgetter, også større end det danske. Så de oplysninger, hr. Gade giver om dette, kan simpelt hen ikke hænge sammen.

Vedrørende et norsk ønske om associering – som vel aldrig har foreligget som en formel ansøgning, men som et ønske – har Danmark støttet det. Det har ikke kunnet opnå støtte fra andre landes side. Resultatet er så blevet det udmærkede, som vi har set, at den norske regering, om jeg så må sige, har ladet den norske valuta styre af ecu'en, og dermed giver Norge jo et ganske klart signal om, at Norge også ønsker nu at føre en politik med prisstabilitet som en meget vigtig del af den samlede økonomiske politik.

Hr. Gade sagde i en replik lidt senere, at det var meget lidt, jeg havde sagt om budgetunderskuddene. Ja, det var det selvfølgelig, hvis det var det eneste, jeg havde sagt, men hr. Gade sluttede jo altså citatet et for ham meget bekvemt sted. Jeg vil anbefale hr. Gade at læse yderligere de næste linjer med, så får det hele jo en lidt anden mening.

Til hr. Duetoft vil jeg sige, at sommerhusreglen sådan set ikke er en egentlig undtagelse. Den er nedfældet i EF-retten, det er en del af EF-retten, at vi har retten til at opretholde særlige nationale foranstaltninger på dette område.

Til hr. Kofod-Svendsen vil jeg sige, at jeg synes, hr. Kofod-Svendsen har ret i sin beskrivelse af faserne. Hr. Kofod-Svendsen spørger så, hvorledes vi kan styrke Ecofin. Det synes jeg er et godt spørgsmål. Det er et spørgsmål, vi fortsat arbejder med, og som vi lægger en del kræfter i. Jeg nævnte fire forskellige områder, hvor jeg kunne se det som led i vore foreløbige overvejelser, og sagde til sidst, at vi ønsker at styrke forberedelsen af Ecofins møder. Det betyder, at vi skal prøve på at udvikle Ecofin til et modstykke til en ny bankdannelse, og det vil også kræve, at der ved forberedelsen af Ecofins møder opbygges et administrationsapparat med sekretariatsfunktioner, som på en anden og stærkere måde, end det sker i øjeblikket, kan

spille med i den samlede udvikling og give et bedre modspil til et nyt europæisk system af centralbanker.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg så til slut give min tilslutning til behovet for at folkeliggøre denne debat – det er ikke altid så nemt. Jeg er helt enig i behovet for, at debatten kan udvikle sig folkeligt, jeg tror, det er overordentlig vigtigt.

Jeg vil gerne understrege, hvad jeg sluttede med at sige, at Økonomiministeriet kommer med en tredje rapport omkring den 1. december 1990 om det økonomiske monetære samarbejde. Og lad mig så erindre om, hvad en af de urradikale, nemlig Perikles, sagde i år 431 for Kristus om debattens betydning: »Vi ser ikke diskussion som en forhindring for politisk handling, men som en uerstattelig forberedelse af kloge beslutninger.«

Ivar Nørgaard (S):

Ja, også mange år efter Kristi fødsel kræver en diskussion, at der mindst er to til stede. Meningen var jo, at vi skulle have en debat om EF-politikken med de tre ministre. Jeg har nogle bemærkninger til udenrigsministeren, men jeg ved ikke, om han agter at bære os med at være til stede. Han var her jo, da vi havde en fremmed gæst, men da den fremmede gæst forlod os, mindede det nærmest om en fodboldkamp, hvor folketingsmedlemmerne trak off-side, idet det gjaldt om at komme uden for salen før gæsten bag i salen.

Men nu har udenrigsministeren altså forladt os, så jeg vil tage økonomiministeren først i håb om, at udenrigsministeren senere vil bære os med sin nærværelse. Økonomiministeren gav nogle særdeles tilfredsstillende svar på alle mine spørgsmål undtagen ét, og det vil jeg gerne takke for.

Men det ene, hr. økonomiminister, handlede om, at formanden for Ecofinrådet, som ministeren jo er medlem af, har udarbejdet et papir, som han kalder en rapport, som han vil sende til Det Europæiske Råd, som statsministeren jo er medlem af, og i den rapport – som ministeren siger står for formandens egen regning – tager han altså den danske økonomiminister til indtægt for nogle synspunkter. Og det kan da ikke være rigtigt, at den danske statsminister skal modtage et papir fra formanden for økonomi- og finansministrene, der urigtigt anbringer den